

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **A. S.**, zastoupená Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Oveňecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2017, čj. OAM-52/ZA-ZA11-P16-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 8. 2018, čj. 75 Az 8/2017-102,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **8 228 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 8. 2017 žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalobu ke krajskému soudu, který ji zamítl v záhlaví označeným rozsudkem.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost. Tvrdila, že má nárok na udělení azylu podle § 12b zákona o azylu, neboť je v Kazachstánu soustavně pronásledována pro své náboženské vyznání - islám, sunnitskou víru, větev baháistů. Byla vystavena diskriminaci a stigmatizaci v oblasti vzdělávání, zdravotní péče, zaměstnání a při komunikaci se státními orgány, a to ze strany běžného obyvatelstva a policejních orgánů. Namítla, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud se nevypořádal se všemi žalobními body a argumenty. Krajský soud sice odkázal na rozhodnutí ESLP ze dne 4. 12. 2008, *Dogru proti Francii*, stížnost č. 27058/05, a *Kervanci proti Francii*, stížnost č. 31645/04, ale nezabýval se tím, zda v jejím případě bylo nenošení šátku vynucováno na všech žácích školy bez rozdílu, či se týkalo pouze příslušníků jejího náboženského směru. Dále krajský soud neposoudil otázku nátlaku vyvíjeného policejními orgány na stěžovatelku prostřednictvím jejího otce. Stěžovatelka

nesouhlasí s názorem, že její výsledky policejními orgány mířily na zjištění vazeb mezi příslušníky daného náboženského směru; policie stěžovatelku nutila, aby si sundala šátek. Stěžovatelce není zřejmé, proč podle krajského soudu nelze jednoznačně říci, že by o jejím soustavném pronásledování svědčil incident na ulici, při kterém byla urážena a napadena. V rozsudku chybí rozbor informací o zemi původu. Krajský soud a žalovaný se opominuli vypořádat s tím, že baháisté čelí v mnoha muslimských zemích pronásledování. Krajský soud postavil své úvahy na chybném dokazování a dospěl k nesprávnému závěru, přestože ze zpráv o zemi původu vyplývá, že netradiční náboženské směry jsou v Kazachstánu diskriminovány. Krajský soud ani žalovaný se nijak nezabývali subjektivním aspektem případu (tj. jak stěžovatelka vnímá svou víru a osobní zkušenost v zemi původu).

[3] Stěžovatelka navrhl, aby NSS napadený rozsudek zrušil a aby zrušil také rozhodnutí žalovaného. Kasační stížnost je dle stěžovatelky přijatelná, neboť rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný a nebyly napraveny vady dokazování a nedostatky posouzení jejího případu.

[4] Žalovaný se ztotožnil s názorem krajského soudu a odkázal na své rozhodnutí, předchozí vyjádření a správní spis. Navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

[5] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti v souladu s § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky. Není-li tomu tak, NSS takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (viz usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39).

[6] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[7] Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, k níž musí soud přihlídnout také z úřední povinnosti, by zakládala přijatelnost kasační stížnosti, pokud by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé; takovou vadu však NSS neshledal. Krajský soud se dostatečně zabýval argumenty stěžovatelky a zjištěními žalovaného, popsal rozhodný skutkový stav a vypořádal se se všemi žalobními námitkami. K incidentu na ulici, při němž byla stěžovatelka napadena, se krajský soud dostatečně a logicky vyjádřil v bodě 43. napadeného rozsudku (viz též str. 6 *in fine* a str. 7 rozhodnutí žalovaného).

[8] Přijatelnost kasační stížnosti nemůže založit ani tvrzení zástupce stěžovatelky, že krajský soud a žalovaný opominuli příslušnost stěžovatelky k baháistům, protože uvedená skutečnost byla poprvé uvedena až v kasační stížnosti. Stěžovatelka při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany jednoznačně dvakrát uvedla, že patří k tzv. vahábistům (a nikoli baháistům), což žalovaný a krajský soud zohlednili.

[9] Dále NSS konstatuje, že ne každá diskriminace dosahuje úrovně požadované pro přiznání mezinárodní ochrany. V případě stěžovatelky nebylo zjištěno naplnění důvodu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Ačkoliv z podkladů o zemi původu plyne, že Kazachstán není zemí s vysokým stupněm demokracie a existují tam zásahy do náboženské svobody, v případě stěžovatelky nebylo prokázáno, že by byla azylově relevantním způsobem pronásledována.

[10] Z pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany je zřejmé, že stěžovatelce nakonec bylo umožněno nosit ve škole dlouhou sukni a šátek namísto povinné uniformy. Požadavek jednotné uniformy zjevně nebyl cílenou náboženskou diskriminací konkrétní osoby, ale obecným požadavkem na všechny studenty školy bez rozdílu (odkaz krajského soudu na výše citovanou judikaturu ESLP, který byl pouze podpůrným argumentem

pokračování

podrobného posouzení případu stěžovatelky, NSS považuje za přílehlavý). Skutečnost, že po stěžovatelce byla vyžadována povinná účast ve výuce, přestože ona se chtěla modlit, je legitimním a obvyklým požadavkem v rámci vzdělávacího systému; bez dalšího se nejedná o projev ponižování či represe z důvodu náboženského vyznání. Ostatně požadavek povinné účasti ve výuce je zásadně kladen také na žáky a studenty v ČR. Ani případné snižování známek jako důsledek absencí stěžovatelky (byť z důvodu modlitby) *a priori* nelze považovat za náboženskou diskriminaci.

[11] Z hlediska odmítnutí zdravotní péče stěžovatelka toliko uvedla, že musela u téhož doktora dvakrát čekat, pak už k němu ani k jinému lékaři nešla. Z uvedeného tvrzení nelze dovodit, že by stěžovatelce byla odpírána zdravotní péče. Stěžovatelka mohla navštívit jiného lékaře, popř. uplatnit stížnost na postup toho, kterého navštívila; ani jedno však neučinila.

[12] Se stěžovatelkou nezacházely nepřiměřeně ani policejní orgány. Z pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany je zřejmé, že otázky policejního orgánu kladené při výslechu mířily především na zjištění vazeb mezi příslušníky dotčeného náboženského směru a lze je posuzovat jako opatření preventivního charakteru, která jsou přijímána po celém světě z důvodu radikalizace některých stoupenců islámu. Nátlak na otce stěžovatelky na to, aby přestala nosit šátek, pocházel podle jejích slov od některých členů její rodiny; nadto stěžovatelka v doplnění žaloby sama uvedla, že otec původně s jejím nošením šátku nesouhlasil. Postoj otce tedy nelze bez dalšího spojovat s návštěvou policejních orgánů u stěžovatelčiny rodiny.

[13] Podstatná je rovněž, skutečnost, že stěžovatelka vůbec nevyužila jakékoliv možnosti nápravy tvrzených pochybení v zemi jejího původu, přestože takovou možnost měla (k tomu srov. rozsudky NSS ze dne 11. 3. 2004, čj. 6 Azs 8/2003-44, a ze dne 22. 12. 2005, čj. 6 Azs 479/2004-41).

[14] NSS uzavírá, že žalovaný a krajský soud se případem stěžovatelky zabývali podrobně a veškeré skutečnosti, jež vyšly najevo a byly podstatné pro posouzení všech jednotlivých forem mezinárodní ochrany, hodnotili zvláště i v jednotlivých souvislostech. Vzali na vědomí rovněž věk stěžovatelky, její situaci při vycestování ze země původu a přicestování do ČR a její subjektivní pohled na její příběh.

[15] Zákon o azylu a ustálená judikatura NSS poskytují dostatečnou odpověď na všechny námitky uvedené v kasační stížnosti. NSS neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání.

[16] Kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, proto ji NSS odmítl podle § 104a s. ř. s.

[17] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[18] Stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., který jí byl ustanoven usnesením NSS ze dne 20. 9. 2018. Náklady spojené se zastoupením, tj. hotové výdaje advokáta a odměnu za zastupování, hradí v takovém případě stát. Ustanovenému advokátovi se s přihlédnutím k § 7 bodu 5, §

9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování $2 \times 3\,100$ Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti), paušální náhrada hotových výdajů 2×300 Kč, a dále částka odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy 8 228 Kč. Tato částka bude k rukám ustanoveného zástupce proplacena z účtu NSS do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu